

ФРЕДЕРИК ПОЛ МИЛИОННИЯТ ДЕН

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

В деня, за който искам да ви разкажа и който ще настъпи след само хиляда години, живели момче, девойка и любовта.

И макар да казах досега съвсем малко, нищо от него не е истина. Момчето съвсем не бе това, което си представяме при думата „момче“, защото беше на сто и осемдесет години. И девойката не била съвсем девойка — по съвсем други причини, а любовта... Тя не била сублимация на стремежа към насилие с едновременно потискане на желанието да се отдадеш — както я разбираме сега.

Моята история няма да ви се хареса, ако от самото начало не вземете под внимание тези факти. Но ако се постараете, ще намерите в нея много смях, сълзи и вълнения, а това може и да струва, и да не струва вашите усилия. Що се отнася до девойката, тя не била девойка, защото била момче.

Виждам как на мига сте готови да зарежете цялата тази работа. „Дявол да го вземе — си казвате, — че кой иска да чете за двама обратни!“ Спокойно. Тук няма да разкриваме тайните на похотта и извращенията на хората с особен вкус. Ако бяхте видели тази девойка, в никакъв случай не бихте подозирали, че в определен смисъл тя е момче. Съдете сами: гърди — двечки, влагалище — само едно, бедра — като на Венера, лице — без окосмяване, дъги над веждите — няма. Вие мигом бихте определили това същество като същество от женски пол, като, разбира се, биха могли да ви дезориентират опашката, мъхестата кожа и хрилните отвори зад всяко ухо.

И пак ти се иска да зарежеш историята. Боже Господи, приятелю, честна дума: тя бе прелестно създание и за теб, нормалният мъжага, би било достатъчно да прекараш час-два с нея, и ще си готов да преобърнеш небето и земята от мерак да я вкараш в леглото си. Дора (ще я наричаме така, макар истинското ѝ име да звучи по следния начин: Омикрон-Дибез от Дорадус 5314 — последният член означава цвят, оттенък на зеленото) — та значи Дора изглеждаше като прелестна и мила девойка. Може да се каже, че беше танцьорка. Това изкуство изискваше интелект и големи знания, вроден талант и непрекъснати репетиции. Танцът протичаше в безтегловност и най-добре може да бъде описан така: малко цирков номер от типа „жена без кости“ и малко класически балет, да речем умиращия лебед в изпълнение на Данилова. И в същото време всичко това беше дяволски сексуално. Естествено, в символичен смисъл, но да бъдем откровени:

голяма част от това, което смятаме за сексуално, си е направо символично, освен може би отвореният копчелък на ексхибициониста. Когато Дора танцуваше в милионния ден, и ти би се задъхал, ако можеше да я видиш.

А сега за това, че тя беше момче. За зрителите нямаше никакво значение, че в генно отношение тя е самец. И за теб вероятно не би имало, ако беше сред публиката, защото нямаше да знаеш — тъй де, едва ли ще вземеш късче от плътта ѝ и да го сложиш под електронен микроскоп, за да търсиш XY хромозомата.

За зрителите това нямаше значение, беше им все едно. Чрез методи, които не са сложни, но ние още не ги знаем, можеше много да се научи за способностите и наклонностите на децата доста преди тяхното раждане — например на втория стадий от клетъчното делене, по-точно — когато дялящата се яйцеклетка става бластоцид. И тогава те, разбира се, помагат на тези наклонности да се развиват. А ние не го ли правим? Ако забележим, че някое дете има музикални наклонности, моментално му даваме степендия. Така те, щом забележат, че детето има женски наклонности, правят от него жена. И тъй като полът отдавна няма нищо общо с размножението, тези процедури бяха лесни, не предизвикваха усложнения и се коментираха съвсем рядко.

Какво означава „съвсем рядко“ ли? Ами например колкото ние се обръщаме към Божията помощ, когато ни пломбират зъб. Или когато слагаме слуховия си апарат.

Какво, още ли се плашиш? Тогава се вгледай в първата срещната цицеста мадама и си помисли, че тя би могла да бъде Дора, тъй като и в наше време се срещат екземпляри, които генно са самци, но соматично са самки. Случайният комплекс от условия в утробата на майката се оказва по-важен от шаблона на наследствеността. Разликата е, че при нас това става случайно и не знаем за него — научаваме го след много прецизни изследвания, и то случайно. А хората от Милионния ден си правят това, което искат.

Хайде, стига толкова за Дора. Защо да ви взимам акъла с добавката, че тя беше висока два и десет и по рождение ухаеше на фастъчено масло?

И тъй, да започнем нашия разказ.

В Милионния ден Дора изплува от своя дом, влезе в транспортната тръба, водният поток мълниеносно я изхвърли сред

фонтан от пръски пред... да го наречем пробна зала.

— Дявол да го вземе! — възкликна Дора, тъй като в желанието си да запази равновесие, налетя на някакъв непознат тип, когото по-нататък ще наричаме Дон.

Срещата не беше лоша. Дон точно се отправяше натам, където щяха да ремонтират крака му, и съвсем не му беше до амурчета. Но точно когато минаваше край регистрационната платформа за подводничари, забеляза, че се е намокрил и че държи в обятията си някакво прекрасно девойче. И веднага разбра, че са създадени един за друг.

— Ще се ожениш ли за мен? — попита той.

— В сряда — меко отвърна тя.

И обещанието беше като ласка.

Дон беше висок, мускулист, загорял и обаятелен, макар името му да не беше „Дон“, точно както името на Дора не беше „Дора“. Личното му име беше Адонио, затова съкратено ще го наричаме Дон. Неговият личен цетови код в ангстръоми беше 5290, тоест малко по-син от 5314 на Дора. Затова се харесаха от пръв поглед — защото имаха близки вкусове и интереси.

Трудно ми е да ви обясня с какво точно се занимаваше Дон — имам предвид не като заработка, а какво точно придаваше смисъл и съдържание на живота му — просто за да не умрете от скука. Мога само да кажа, че то бе свързано с многобройни пътешествия. Той пътешестваше на космически кораби. За да се движи такъв кораб наистина бързо, трийсет и един мъжки екземпляра и седем женски трябваше да правят разни работи. Дон бе сред тези трийсет и един и задачата му бе да обмисля възможностите. Подложен бе на силни лъчения, не защото работеше в двигателния отсек, а поради утечка на радиация от по-горното ниво, където една генна жена колекционираше елементарни частици, а въпросните частици се удряха в квантите. На вас, разбира се, не ви пука за това, но Дон трябваше през цялото време да живее в обвивка от лек, еластичен и много устойчив материал с цвят на мед. Веднъж вече ви споменах за това, но тогава сигурно сте си помислили, че става дума за загар.

Нещо повече — той беше киборг. Много преди тази история някои негови телесни части бяха заменени с механизми, много по-здрави и по-производителни. Кръвта му движеше не сърце, а кадмиева

помпа. Белите му дробове се разширяваха само когато иска да викне, тъй като бяха комплекс от осмотични филтри и Дон получаваше кислород по затворен цикъл. За човека от двайсети век той би изглеждал малко странен със светещите си очи и длани със седем пръста, но и за самия себе си, и за Дора всичко във вида му си беше наред.

При своите пътешествия Дон бе посетил Проксима от Кентавър, Процион и загадъчните Мрежести светове, донесъл бе екземпляри от културни растения от планетата Канопус, а от мъждукация Алдебаран — някакви весели и симпатични зверчета. Беше виждал хиляди горещи сини гиганти и студени червени джуджета, поне десет хиляди планети, скитосвал бе по космическите пътеки почти двеста години, връщайки се на Земята само при платен отпуск. Но и това не е важно. Такива хора се създават от историята, а не от обстоятелствата, а вие искате да узнаете нещо повече за тях двамата.

В общи линии се случи това, което трябваше да се случи. Великолепното чувство, което изпитаха един към друг, нарастваше и процъфтяваше, а в сряда даде плод. Срещнаха се в Бюрото за кодиране и всеки бе докарал по няколко добри приятели за повдигане на духа. И докато личностите им се кодираха и записваха, те се усмихваха, шептяха си и търпеливо понасяха шегите на своите приятели. После си размениха математическите аналози и се разделиха — Дора в жилището си под повърхността на морето, Дон — на своя кораб.

Честна дума, това си беше идилия. Живяха дълго и щастливо до онази минута, когато решиха повече да не се будалкат с този живот и умряха.

Разбира се, никога повече не се срещнаха.

О, виждам ви аз вас, нагъвачи на припечени бифтеци: чешете мазолите на едната си ръка, в другата държите тази книга, докато в плеъра ви се продухват някакви хевиметалисти. Не повярвахте на нито една дума, нали? Нито за секунда, нали? Абе хората не могат да живеят така — нервно си казвате вие, докато отивате за бучка лед за вашия джин с тоник.

А Дора бърза ли, бърза с потока на транспортния тунел за своето подводно жилище (тя обича дома си и затова се преправи соматично, за да може да диша в тази среда). Ако ви кажа с какво страхотно

чувство поставя записания аналог на Дон в манипулатора за символи, как се подключва към него, как се настройва...

Ако се опитам да го разкажа, ще онемееете! Или ще присвиете яростно очи и ще изръмжите: „Ега ти начина на любов!“ И въпреки това повярвай ми, приятелче, че Дора изпитва не по-малка наслада от партньорките на Джеймс Бонд, даже много по-пълна наслада от тази, която ти можеш да получиш в така наречения „истински живот“. Добре де, хайде, гневи се и скърцай със зъби — много ѝ пука на Дора! Ако изобщо си мисли за теб, своя трийсеткратен прапрадядо. За нея ти си просто един примитив. Да, да, животно. Дора е по-далеч от теб, отколкото ти от австралопитека. Ти за секунда не би издържал на повърхността на нейния енергичен живот. Нали не смяташ, че прогресът върви по права линия? Знаеш ли, че прогресът е бързо изкачваща се нагоре стръмна крива, може би дори експонента? В началото се клатушка едва-едва, после по-бързо, по-бързо, накрая лети като ракета. А ти, опънатият на канапето нагъвач на бифтеци, току-що си се научил да палиш фитила.

Какво са твоите шестстотин или седемстотин хиляда дни след Рождеството Христово? Дора живее в Милионния ден, след още хиляда години. Мазнините в нейния организъм са ненаситени — като в маргарина „Линко“. Нейните секрети се извличат непосредствено от кръвта по време на сън, затова няма нужда да се къпе. Ако поиска да се развлича, тя може да ползва повече енергия, отколкото днес ползва цяла Португалия. И тази енергия може да използва например за извеждане в орбита на уикендов спътник или да разрови кратер на Луната. А тя много обича Дон. Нейните жестове, маниери, изтънченост, докосването на ръце, пламъка на целувките, възбудата по време на полов акт — всичко това е записано с математическа символика. И когато ѝ се прииска да го прави, тя включва апарата — и готово.

А Дон пък, разбира се, си има Дора. Дали ще е на дрейф в орбиталния град над главата ѝ, или ще обикаля около Арктур на петдесет хиляди светлинни години, няма значение — включва своя собствен манипулатор на символи и съживява Дора. И ето, тя е при него и те се трудят неуморимо цялата нощ. Разбира се, не в телесния смисъл — и без това повечето му органи са заменени. Не него не му е необходимо тяло, за да изпита удоволствие. Гениталите не чувстват

нищо, както и ръцете, гърдите, устните — те са просто рецептори, които приемат и предават импулси. Мозъкът е онзи, който чувства всичко, и той интерпретира импулсите или като страдание, или като оргазъм.

Манипулаторът на символи на Дон му излъчва аналог на ласката, аналог на целувката, аналог на най-безумните и най-страстните минути с вечния и винаги свеж аналог на Дора. Или на Диана. Или на разкошната Роза. Или на усмихващата се Елис. Тъй като те сигурно вече са обменили своите аналози. Или скоро ще ги обменят.

Лъжа е, казваш ти. Това си е чиста лудница! А ти със своя лосион след бръснене и червена таратайка, ти, който по цели дни преместваш бумажки от едно място на друго, а през нощта си изтезаваш тялото, кажи — а как би погледнал на теб Атила, вождът на хуните?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.